

Adam Ben Ezra

De leidende rol van de contrabas

Op het eerste Dutch Double Bass Festival spraken we met de Israelische contrabassist Adam Ben Ezra over ego, composities, de perfectie van eenvoudige drie-akkoordennummers, doorbreken via YouTube en natuurlijk zijn creatieve gebruik van een loopstation. 'Ik probeer te allen tijde te vermijden muziek te maken die alleen voor muzikanten interessant is. Ik maak muziek voor álle mensen.'

Begin jaren zeventig werd de contrabas links en rechts ingehaald door de basgitaar: basgitaar was hot en er waren weinig goede, of zelfs redelijke basgitaristen. In 2017 is dat anders: als 'doubler' - dus als je beide instrumenten bespeelt - heb je echt een streepje voor. Over honderd jaar zullen pophistorici deze decennia zien als een periode waarin de akoestische 'unplugged' - belachelijke term, er is nog nooit zo'n speciale aandacht geweest voor versterking als in deze periode! - muziek opkwam en bleef. Ook heel erg 'millennium': fusion combineerde de herwaardering van akoestische instrumenten met muzieksoorten uit iedere denkbare windstreek, uitgevoerd door bands met zowel 'gewone elektrische' als allerlei andere spannende instrumenten. Ook al omdat de toegankelijkheid van muziek via internet ervoor zorgde dat steeds meer muzikanten konden luisteren naar - en experimenteren met - nieuwe mengvormen van muziek.

Grappig daarbij is dat 'fusion' in de jaren zeventig nog stond voor de toepassing van het jazz-idiom in een rock-setting zoals bands als Mahavishnu Orchestra, Weather Report en Return to Forever dat deden, terwijl het nu een veel bredere en echt

wereldomvattende betekenis heeft. Maar aan de andere kant van het muzikale spectrum doet de singer-songwriter het solo met gitaar en, steeds vaker, met een loopstation. Net als de DJ nu in zijn eentje muziek maakt, herschept of herordent. Tegen die achtergrond begon ene Adam Ben Ezra (1982, Tel Aviv) contrabas te spelen. We spreken hem op het eerste Dutch Double Bass Festival in Den Haag, waar hij net een door het overwegend 'klassieke' publiek zeer goed ontvangen solo-optreden heeft gegeven.

Gefocust

Je zal maar het podium op moeten na Gary Karr (zie het verslag van het DDB-festival in de De Bassist #41). Voor Adam Ben Ezra geen enkel probleem, en voor het publiek ook niet: zoals Karr een belangrijk baanbreker was voor de rol van contrabas-solist in de klassieke wereld, is Ben Ezra beslist een baanbreker voor de 'lichte' muziek. Maar hoe zorg je ervoor dat een solo-optreden van een contrabassist boeiend blijft? We kennen allemaal de grap van de maffia-contrabassist die zijn baas verzekert dat de op een stoel vastgebonden ondervraagde écht wel gaat praten: 'Want iedereen gaat vanzelf praten tijdens een bassolo!'

Ben Ezra: 'Als bassist moet je je ego opzij zetten. Niet alleen in een band, waarin je meestal een begeleidende rol hebt, maar ook wanneer je solo optreedt. In dat laatste geval begeleid je namelijk jezelf.' Maar hoe zit het dan met de solo als ultieme zelfexpressie?

'Ja, een solo is inderdaad zelfexpressie, maar ik wil dan de melodie het respect geven dat hij verdient. De melodie, de oorspronkelijke compositie, mag niet ondersneeuwen onder allerlei uitsloverij! Je moet met je solo een verhaal vertellen. Ik blijf balanceren op het snijvlak van eenvoud en complexiteit, maar ik probeer te allen tijde te vermijden muziek te maken die alleen voor muzikanten interessant is. Ik maak muziek voor álle mensen. Ik houd van eenvoudige melodieën, van ongecompliceerde drie-akkoordennummers, maar in die eenvoud moet het wel perfect zijn. Elke noot op de juiste plek. En dat geldt ook als het nummer vraagt om een complexere solo. Dat gaat ook op voor de ritmiek: die mag behoorlijk ingewikkeld zijn, maar alleen als de melodie daarom vraagt. Mensen letten op twee dingen: de melodie en de groove. Als de melodie eenvoudig en duidelijk is, dan mag de groove complex zijn - als het maar swingt. En als de groove eenvoudig en lekker is, dan is er ruimte voor een complexe melodie. Als ►